

מייסדי תפארת בחורים בגטו היו הרב שמעון סגל וידידיו האחים אבלוב שאירגנו את כל הנערים לשמוח בשמחה של תורה. הרב שמעון סגל לימד את השירים של בית המוסר בקובנה שהיו ברובם שירי אמונה כפי שאפרט בהמשך, וכל הזמן רקד עם כולם בכל כוחו.

חלק מהילדים והנערים לא ראו בחיים שמחה כזו, בפרט בגטו.

אני - שהייתי מתפלל עם אבי בבית המוסר גם בשמחת תורה - הייתי רגיל בשמחה כזאת. שם בבית המוסר היו מתפללים גדולי תלמידי החכמים בקובנה, צדיקי הדור וגדולי ישראל, כמו הגאון הצדיק רבי מרדכי פוגרומנסקי, הרב הגאון אב"ד קובנה הצדיק ר' גרשון גוטמן, אחד מיוחד מצדיקי הדור ומגדולי קלם הרב ר' גדליה דסלר, ועוד. המתפללים היו יוצאי הישיבות הגדולות בליטא, כמו ישיבת וולוז'ין, קלם, סלבודקה, טלז, מיר ושאר הישיבות המפורסמות בליטא. יחודו של בית המוסר בקובנה היה בכך שהוא היווה למעשה המשך של בית המוסר של הגאון והצדיק רבי ישראל סלנטר ותלמידיו הגדולים. זקני תלמידי החכמים בבית המדרש עדיין זכרו אותם, ינקו מהם את תורתם ויראתם והמשיכו את שמחתם בשמחת תורה כפי שהיו רגילים אצלם.

הרב שמעון סגל היה מתפלל בבית המוסר בתור בחור צעיר בקובנה, והוא לימד את הנערים בתפארת בחורים בגטו ושר איתם את רוב השירים שהיו שרים בבית המוסר. אני היתי רגיל לשירים אלו ועזרתי לו.

אתאר מעט מהשמחה הגדולה שהיתה בתפארת בחורים בגטו, וכן את שירי האמונה ששרו שם.

בתחילה, לאחר הקפה ראשונה לפני הריקודים, היו כולם רוקדים וקופצים בכל כוחם כמו בנוסח קלם והיו שרים: "משה אמת ותורתו אמת"¹ אחד השירים העיקריים ששרו היה שיר שחלקו באידיש, ועד כמה שזכור לי אלה היו מילותיו:

"אב הרחמן שמע קולינו, הערט צו אלע אידן (-שמע את תפילתם ובקשתם של כל היהודים), און מיר צווישן זיי (-ואנחנו ביניהם, ומה תפילתם ובקשתם), זאל שיין זיין די גאולה משיח זאל שיין קומען (-שתהיה הגאולה ומשיח תיכף יבא)".

כששרנו בגטו את השיר הזה, היתה זו תפילה של תחנונים לבורא עולם שירחם עלינו, שיאמר די לצרותינו ושנזכה במהרה לגאולה שלימה מהרוצחים הגרמנים והליטאים. זו לא היתה שירה גרידא, זו היתה שירה של בכי ותחנונים מתוך אמונה שלימה בביאת משיח צדקנו ובגאולה שלימה לעם ישראל.